

מבעד למסוה

(שעורים בהסתכלות)

אין לך בדה יותר נאה ממדת הענוה, בפרט אם מדה זו נסנשת בגבור-לאומי. מר ז'בוטינסקי הרגילנו להביט עליו כעל אדם שאינו הורף אחרי הכבוד והפרסום. והראיה? צניעותו בימי מאסרו בעכו, וכניסתו לירושלים כשהוא עומד במכונית. בפוזה של גריבלדי... והנה לא די היתה כדת הענוה שהראנו עד כה, ויבוא בימים האחרונים להוכיח לנו שכל כמה שהכירוהו עד היום עדיין לא הכירוהו כדבעי... בלי רעש ובלי הופים, ניצרה אופוזיציה ומר ז'בוטינסקי בלב-הטיב עמד גם בראשה של אופוזיציה זו, וגם בראש החותמים על ההסכמה שביניה ובין

דר' ויצמן! והכל כמובן בענוה, בצנעה, ביאות לאדם גדול...

אנחנו כאן, דרי-מטה, מבינים היטב את הענין; אך המסכנים האלה אשר זה מקרוב באו, דה לימרה, סימון וסולד, עומדים וחמהים; מה ענין אוהב ענוה למברק-נצחון של דיקטטור? וכמו להוסיף על מבוכחם, בא מלונרון מברק דהשואל: "מה ענין משרה בקרן היסוד, להסכמה של אופוזיציה שאמה יולדחה ישבה בעכו? נסים ונפלאות!"

* *

לא אלטן ישראל מעסקנים מסורים. את האמת הזאת ידענו מכבר. אבל הנה באים להוכיח לנו, שלא רק לכלל ישראל דואגים עסקנינו, אלא גם להקין העולם כלו.

אחרי ש"הפועלים הסוציאליסטים" שלנו פורו יפה יפה את כל ענינינו המזוהרים ברופיה ובפולין; אחרי שנלחמו והצליחו לפנע בעד אנוס אחיותיהם, פלותיהם ונשיהם, והגיגו יפה יפה על חייהם של זקנינו ורבנינו שם, באים הם דגבורים הסוציאליסטים האלה, להציל את ארץ ישראל מידי היהודים המנוצלים ארץ הערבים, ומידי "הבאיונטיס האנגלים". רוצים היו הם מכבר להחיש ולכוא לעזרת ארצנו האמללה, אלא ידע ידעו שאין להם דאגה, כל זמן שהתורקים העדינים מישלו בארץ. חחת שלטונם של אלה היה הכל נגמר בכי טוב; אין נצול, ואין עוות-הדין... אולם משבאו העריצים האנגלים ויקברו בהרי יהודה ששה-עשר אלף נושאי באיונטיס, שאמהות ואחיות אנגליות בוכות עליהם עד היום, פקעה סכלנותם

של נושאי דגל האינטרנציונל השלישי, ויהושו לעזרת הערבים המנוצלים ולעזרת קדושי מוסקובה... ורגש הקרבן בקרבם, הוא כל כך כביר, עד שאינם גרועים אפילו להוציא את פרוטתם האחרונה (הלא ידוע הוא שגבורי האינטרנציונל אינם זקוקים לא לעבודה ולא לכסף של הסוביט המרכזי) בכדי להרסיס מאות כרוזים בכל הלשונות בדפוס "אחדות" וגם לחלק פרוטות לערבים מנוצלים בכדי שיתוספו על התהלוכה "הגרנדיוזית" החת הדגל האדום... אשרי העם שלו בחורים בעלי שערות ארוכות, ובתולות נזירות שתער עולה על ראשן.. ואשרי ועד הצירים שלו אנשי ברזל היודעים אך להתנגד עם הבונים הנאמנים האלה...

ובכל זאת מתגנבת בפחי המחשבה; אפשר

יותר נכון להגיד: אשרי הארץ אשר בה עוד נמצאים באיונטיס אנגלים!...

אחרי כתבי את דברי אלה הנני הולך מיד להגדיל את סגוב אתרוותי בחיים...

* *

גם אני חייתי בנשף-הזמרה. פניתי בשורות הללו איננה לדבר לכם על נגינתו של מר הר-מלח. התענגתי אמנם לשמע את קולו הערב, אך בנשף ההוא ענין אותי דבר אחר לגמרי: לצדי ישב אדון אחר, בחברת אישתו ובתו, ומאופן ישיבתם אפשר היה לשפט על נקלה כי כגדולינו הם היושבים האלה. נגינתו של מר הר-מלח השפיעה כנראה כי על המשפחה הזאת עד שעוררה בקרבם זכרונות רוסית, מפני שבמשך שתי השעות שארך הנשף לא חדלו

האדון, אישתו ובתו לדבר רוסית. ומכיון שזר אנכי בירושלים ואינני מכיר את גדולי בירתנו, חשבתי שמדברי-רוסית האלה מ-גרים חדשים הם, כי על כן השפז הרוסית שגורה כיכ בפיהם. אולם נודמן לי שש ידיר המכיר את הגדולים ואת הקטנים שכירושלים הבירה. והוא לחש לי בסוד שהאדון הזה איננו פהעולים החדשים כאשר חשבתי, אלא... אדרכא, הוא הוא האיש שהדביק על כל כתלי ועד הצירים בירושלם את המיטרא הספורסמה: רק עברית!

כלל ידוע הוא בין גדולינו: אל חבישן על מעשי, וכו' וכו'.

עזמות

